

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ТЪРГОВСКИ ДОМ НА
КОЛЕЛА

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Мълчаливата обикновено гара „Ситен звън“ на Енската съветска жп линия забръмча като мравуняк, в който хлапе е забило пръчка. Железничарите се трупаха на тумби край огромната въпросителна върху белия афиш. Под въпросителната пишеше:

тя пристига!!!

— Кой пристига?! — умираха от любопитство железничарите и напиреха един връз друг.

— Кооперативната лавка–вагон! — отговаряше афишът.

— Е–ха–а, браво! — вдигаха врява железничарите.

На другия ден тя пристигна. Оказа се, че е дълъг товарен вагон, целият нашарен с лозунги, надписи и призови:

*Само от нас пазарувай
и от други не купувай!
Сони, Маши и Наташи,
станете вий клиентки наши!
Железничарю! Защо да ти пият кръвчицата
в лавката на частната пиявица?
Нали можеш да дойдеш при нас?!*

— Хи–хи, браво! — възхищаваха се транспортниците. — Пиявицата е нашият Митрофан Иванович.

Гаровата пиявица Митрофан Иванович наблюдаваше мрачно от лавката си.

*Чрез нормализация, стандартизация
и инвентаризация транспортната
кооперация ще спаси мелиорацията,
електрификацията и механизацията.*

Този лозунг допадна най–много на стрелочниците.

— Абе то бъкел не му се разбира — каза Гусев с рижата брада, — ама си личи, че е умно.

Всеки, който докаже с документ, че е член, се ползва с намаление от 83.50% — гласеше плакатът, — за всички нечленове пак толкова!

Във взаимоспомагателната каса настъпи стълпотворение. Железничарите се редяха на опашка и взимаха заеми в съветски книжни парични единици и в златни монети от десет рубли.

По обяд обсадената от хора кооплавка започна търговията. Тримата продавачи се чудеха какво по-напред, касиерката крещеше: „Нямам ресто!“, а гаровото население упорито щурмуваше.

— Три фунтчета саламче, ако обичате, затъжили сме се за саламче. У пиявицата Митрофан Иванович е развалено.

— Салам няма. Свърши. Вместо салам мога да ви предложа мариновани омари.

— Амари? Колко струват?

— Три и петдесет.

— Три какво?!

— Как какво? — рубли.

— Кутията?!

— Кутията.

— Ами намалението? Аз съм член...

— Виждам. С намалението са три и петдесет, иначе са шест и двайсет.

— А що смърдят?

— Чужбински са.

— Моля, не се натискайте!

— Колани в момента нямаме, но мога да ви предложа патентовани панталонодържатели „Дуплекс“ — лондонски, с автоматични копчета „Пли“. Седем рубли и двайсет и пет копейки. Който купи цяла дузина, ползва допълнително намаление от петнайсет процента. Извинете, гражданино, но се слага на талията.

— Божке, спраска се!

— Платете на касата седем рубли и двайсет и пет копейки.

— Басма няма, мадроазел. Има лионски плат за завеси, на едри букети. Незаменим за тапициране на мебели.

— Хи–хи, че то ний мебели нямаме.

— Жалко. Мога да ви предложа столове „комфорт“, сгъваеми, за пикници...

— А за вас, мадам?

— Аз не съм мадам — отговори сащисан Гусев и си погали брадата.

— Пардон, с какво мога?

— Ами басма за подарък на жената.

— Мил пардон, басмата свърши. За подарък на почтената ви съпруга мога да предложа парижки корсет с копринен хастар и китови банели.

— Ами де са му ръкавите?

— Извинявам се, но ръкави не се полагат. Ако желаете с ръкави, вземете пижама. Незаменима вещ при морски пътешествия.

— Не са за нас морските пътешествия. Не, по-добре корсетчето. Трайничко ми се види.

— Бъдете спокоен, куршум не го хваща. Кой номер носи съпругата?

— Прости хорица сме, не е номерирана — отговори срамежливо Гусев, — невежество, нали знаете...

— Пардон, е тогава на око. С една ръка може ли да се обгърне?

Гусев се замисли:

— Съвсем не. С две, ако са ви дълги ръцете...

— Хъм. Солиден размер. На вашата съпруга ѝ е необходима диета. Та ще ви предложим номер 130, специално за по-тлъстичките.

— Добре — съгласи се сговорчивият Гусев.

— Единайсет рубли и двајсет и седем копейки... Нещо друго?

Като друго Гусев купи огледало за бръснене „Жокей клуб“, което показва с едната страна човека увеличен, а с другата умален. Поиска сапун, а му предложиха руско-швейцарско сирене. Гусев отказа поради липса на средства и като се подкрепи със самогон при Митрофан Иванович, се яви пред съпругата.

— Да видя какво си купил, пияницо? — попита съпругата Гусева.

— Виж к'во, Маша, в лавката им стоката е чужбинска, та нищо няма — обясни Гусев, разгръщайки пакета, — рекоха, тлъстичка си била, сто и трийсети номер...

— Безсрамници! — плесна с ръце съпругата. — Да не са ме мерили случайно? Ама и теб си те бива, за жена си — такива думи!

Тя се погледна в огледалото и ахна. От кръглото стъкло надникна огромна физиономия с увиснали бузи и косми дебели като канап.

Съпругата обърна огледалото и се видя с главичка колкото мастилничка.

— Аз ли съм такава? Сто и трийсети номер?! — попита, рак червена, съпругата.

— Ами тлъстичка си, Ма... — изписука Гусев, приклезна, но не успя да се прикрие. Съпругата замахна с корсета и така го фрасна по ухото, че коприната се цепна и една банела му се впи в окото.

Две минути по-късно Гусев седеше, разкрячен пред входа на дома си и гледаше с подпухнало око опашката на влака, който откарваше кооперативната лавка.

Гусев ѝ се закани с юмрук.

Стана и се запъти към Митрофан Иванович.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.